

EL CAPITÀ CALÇOTETS

i EL COMBAT CRUENT
AMB L'HOMINOIDE MUÇOIDE (II)
ELS MOCOROBOTS RIDÍCULS

ACCIÓ

TERROR

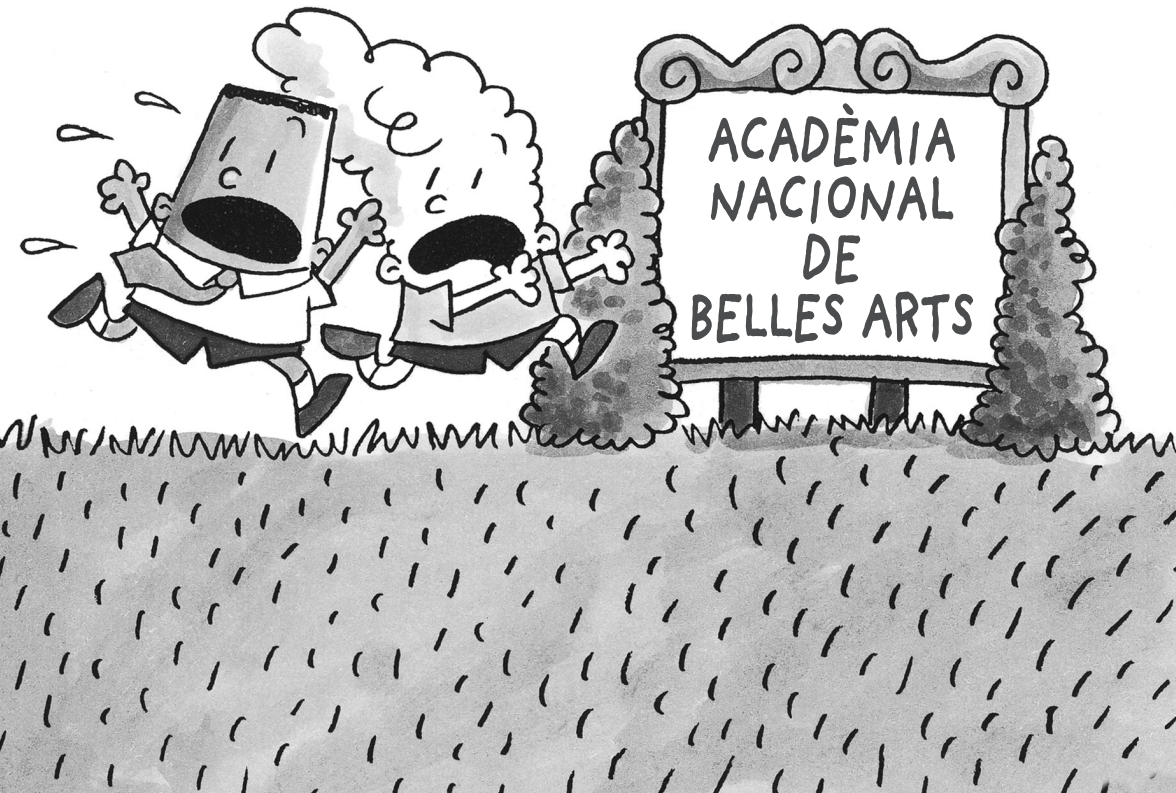
HUMOR

cruïlla

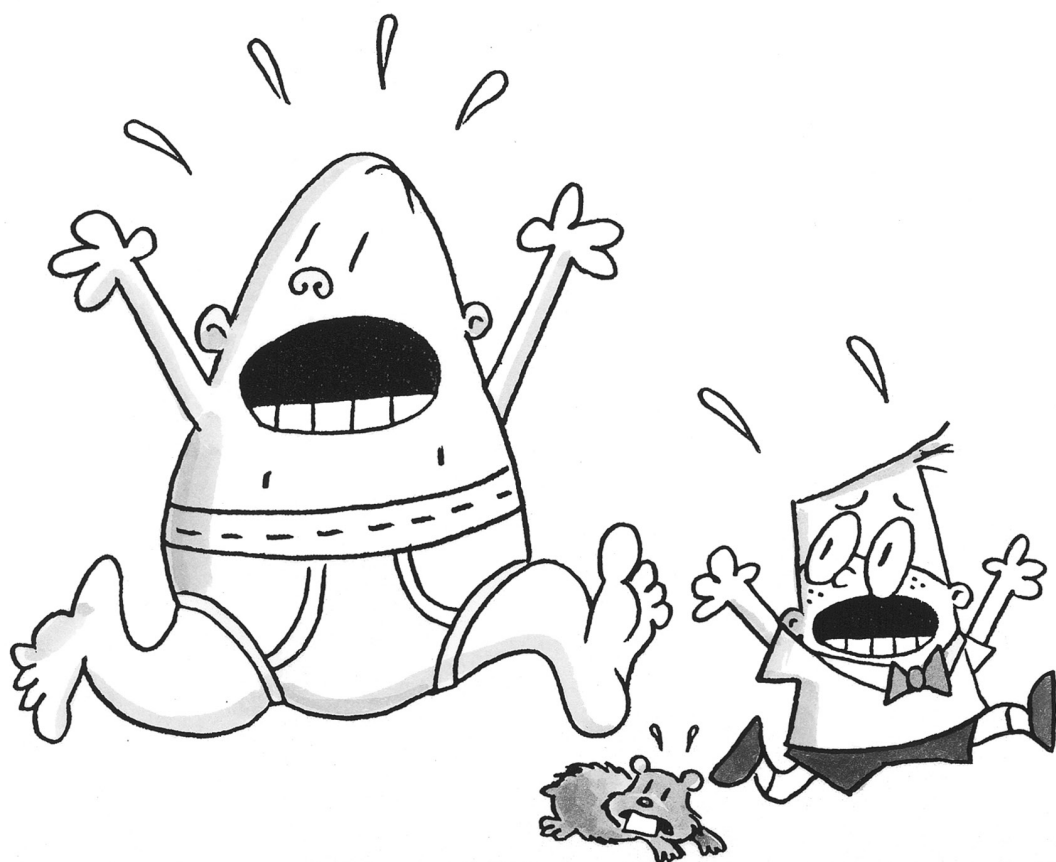
DAV PILKEY

EN JORDI I L'ORIOI

US PRESENTO en Jordi Brunet i l'Oriol Xuriguera. En Jordi és el noi de la corbata i els cabells rapadets. L'Oriol és el de la samarreta i el cap d'escarola. Recordeu-vos-en bé.

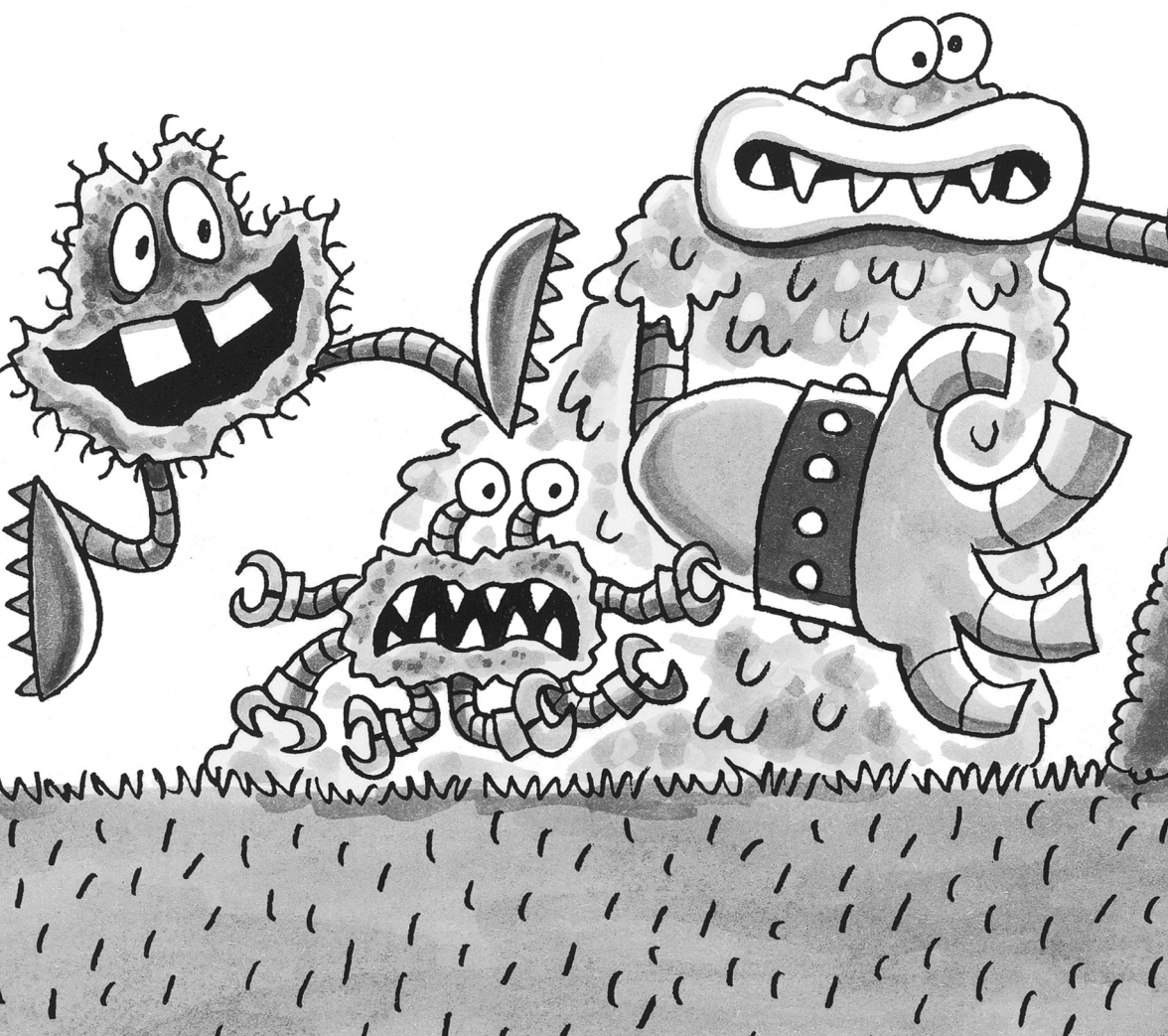
Us presento el senyor Grabulós, en Ramon Tutusaus i el Sulu, l'hàrmster biònic. El senyor Grabulós és el paio calb que va en calçotets. En Ramon és el de la corbata de llacet i les ulleres. L'hàrmster biònic és el que fa cara d'hàrmster i té ulls làser, potes saltatròniques macrohi-

dràuliques, miniautomobraços supersomgombuladors,
endosquelet flexoexpansiu gairebé indestructible i l'or-
dinador Kung Fu SP5 2000 biturbo d'aliatge de titani
i liti. Recordeu-vos-en bé, d'això, també.

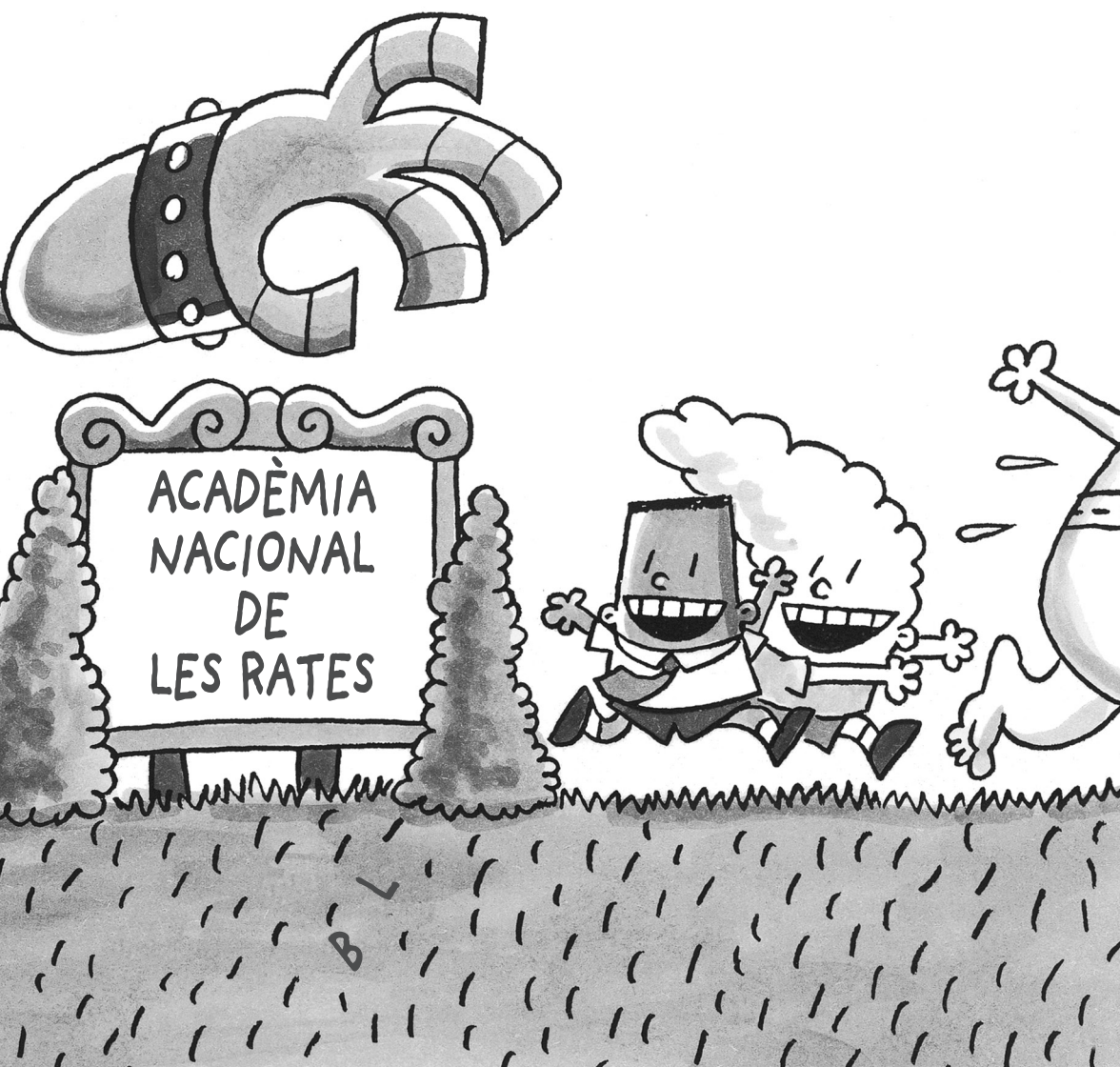
I us presento igualment els Mocarobots Ridículs. Tres dels éssers més fastigosos, malvats i esfereïdors que hagin regalimat mai per la faç de la Terra. Fins i tot els seus MALNOMS eren espantosos. Només de sentir-los els herois més valents es cagaven a les calces i perdien el seny. (O viceversa.) Si us veieu amb cor de conèixer els

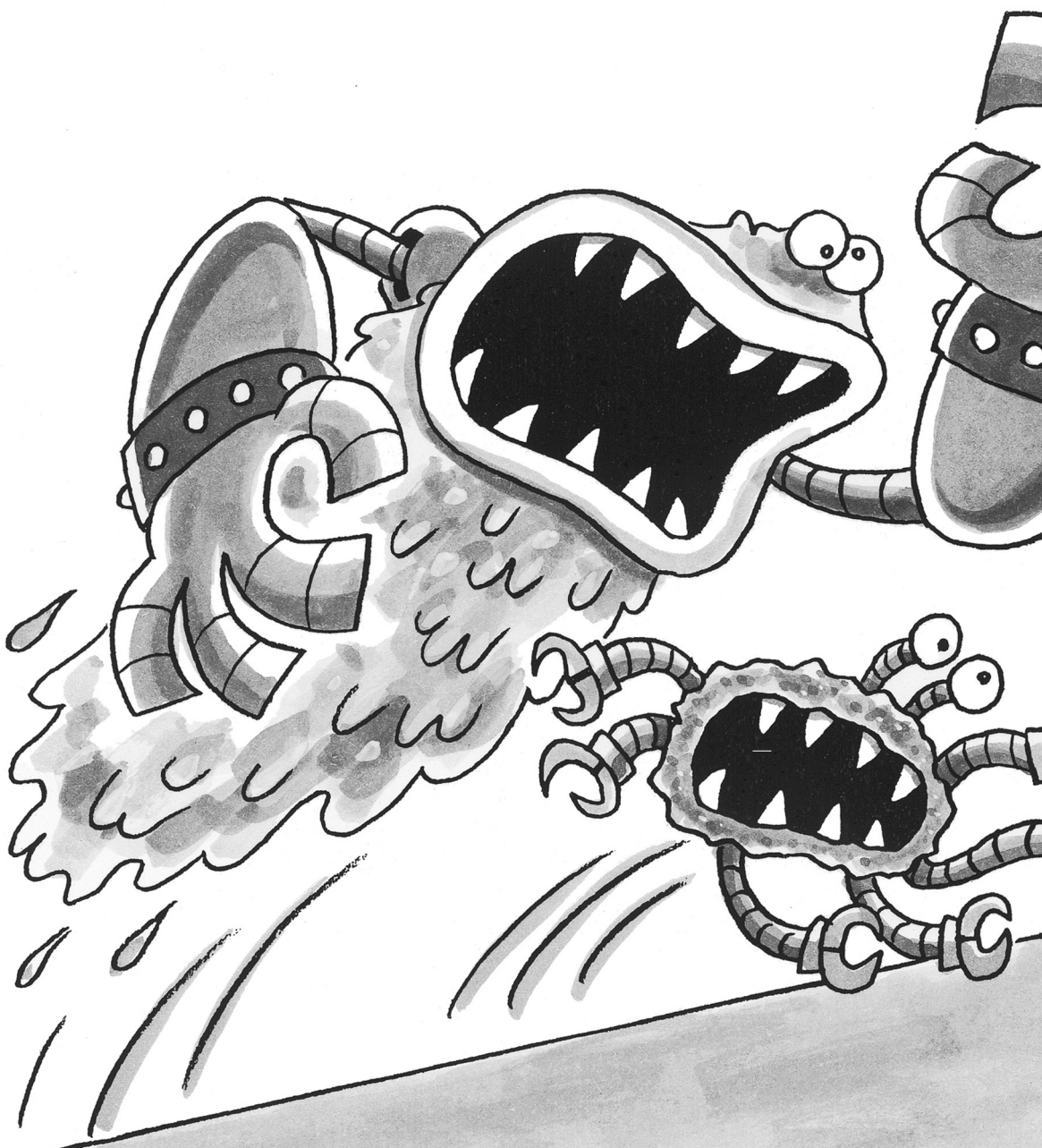
seus noms deplorables i esborronadors, no us els amagaré pas. Però després no em doneu la culpa si heu de dormir tota la vida amb un llumet encès.

Els tres monstres es deien, d'esquerra a dreta, Mandonguilles, Cascàrria i Frankinsmocs.

Ho veieu? Ja us ho deia que feien por, els noms!

En Mandonguilles, en Cascàrria i en Frankinsmocs proferien crits terrorífics i eixordadors, d'una fúria incontenible, mentre empaitaven els nostres herois pels carrers de la ciutat. Finalment van aconseguir d'acorrallar-los en un cul-de-sac. Els tres monstres flegmàtics s'hi van acostar més i més a passos llefiscosos, fins que es van abraonar contra les seves preses.

La situació s'havia tornat tan esfereïdora, que en Jordi, l'Oriol, en Ramon i el senyor Grabulós van tancar els ulls ben fort, esperant que es produïssin els sorolls espantosos de la seva inevitable defunció.

GLOP! GLOP! GLOP!

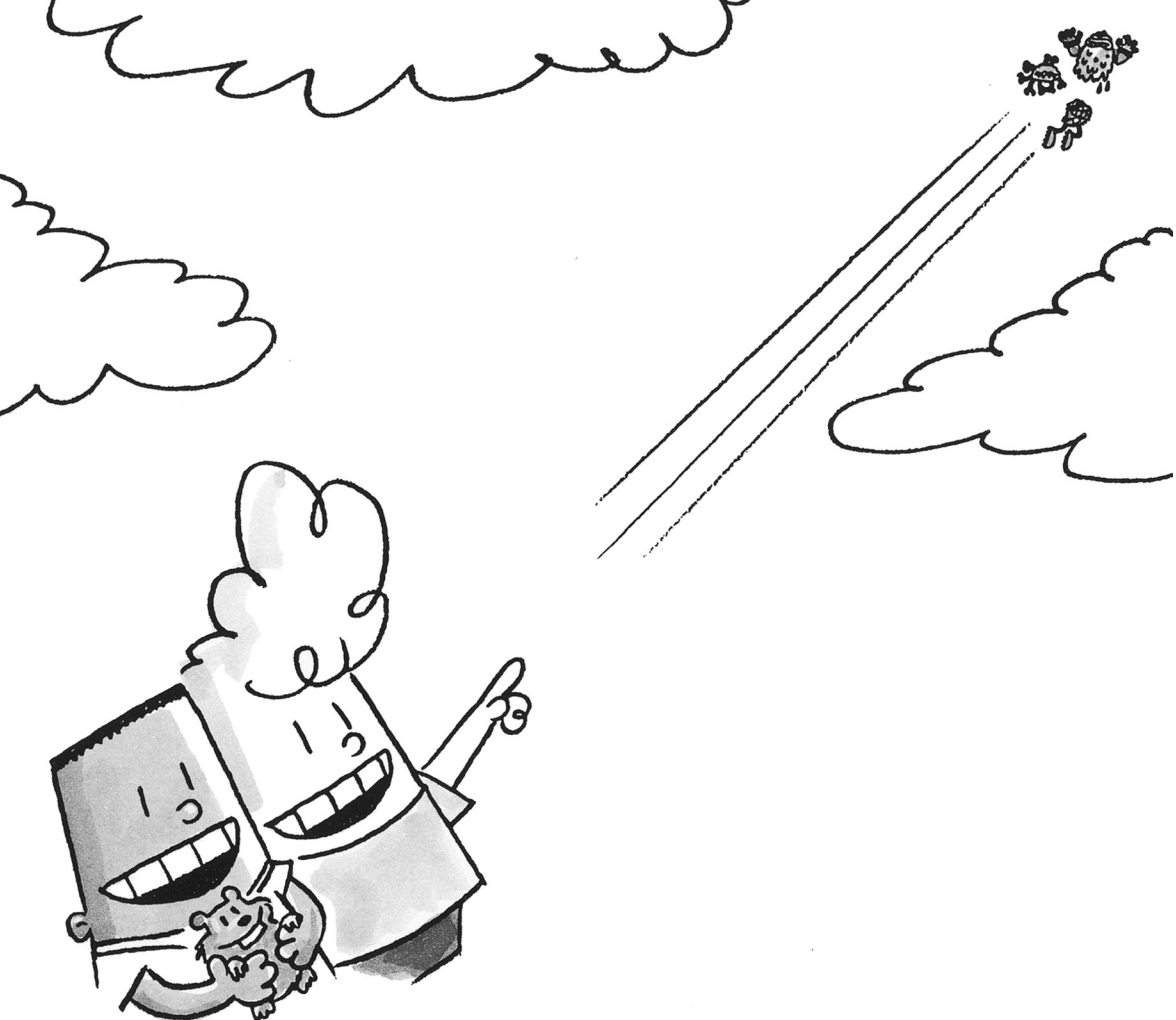
Ara bé, en comptes dels sorolls típics de les defuncions inevitables, els nostres herois van sentir una cosa ben diferent. Resulta que, al darrer moment de tots, el Sulu, l'hàmbster biònic, va obrir al màxim la boca flexoexpansiva i s'hi va entaforar els tres monstres mocallosos.

Les galtes biòniques se li van inflar en tota la seva capacitat mentre aixecava el cap pelut apuntant al cel.

Aleshores, amb la potència del llançament d'un transbordador espacial, el Sulu va engegar a l'espai els tres dolents llefiscosos.

Els tres Mocarobots Ridículs van solcar el cel com bales de canó. En un tres i no res van abandonar l'atmosfera terrestre i es van començar a dirigir cap a Urà. La batalla espantosa s'havia acabat.

—Ostres, quina història més precipitada! —va dir l'Oriol—. Em sembla que serà l'aventura més curta de la nostra vida!

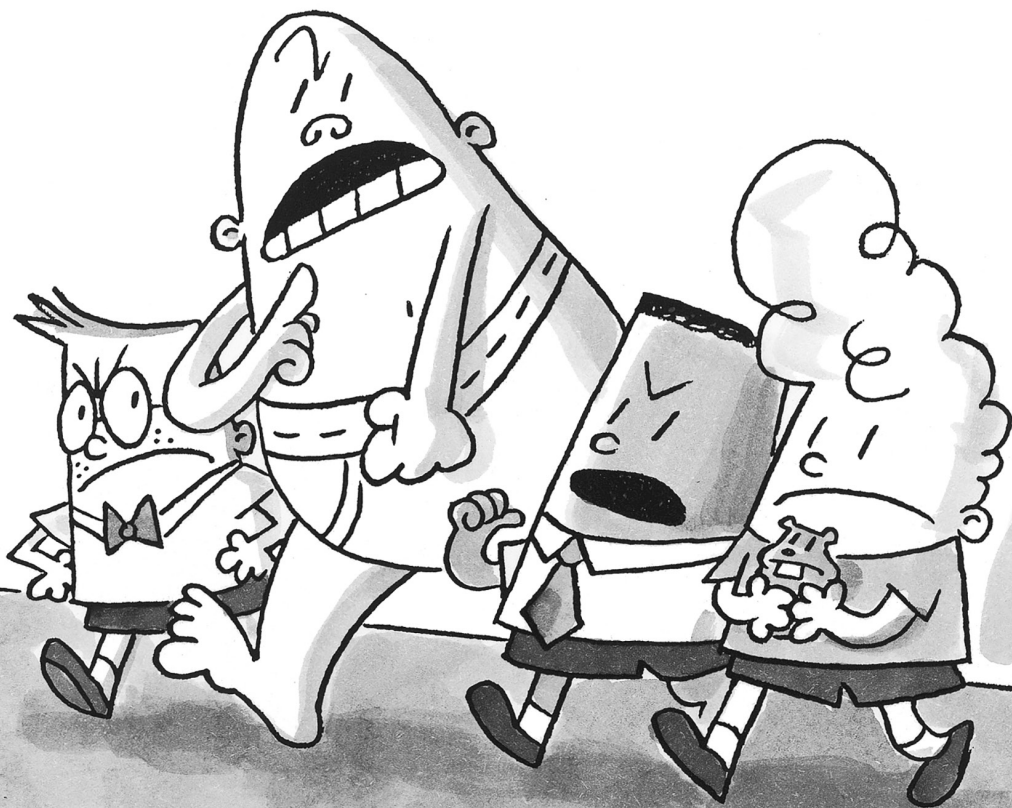
—Tens TOTA la raó! —va replicar en Jordi.

QUI ÉS QUI?

ELS DOS AMICS no estaven de sort. La seva aventura, malauradament, només acabava de començar. Mentre tornaven cap a l'escola es van embrancar en una discussió d'allò més complicada.

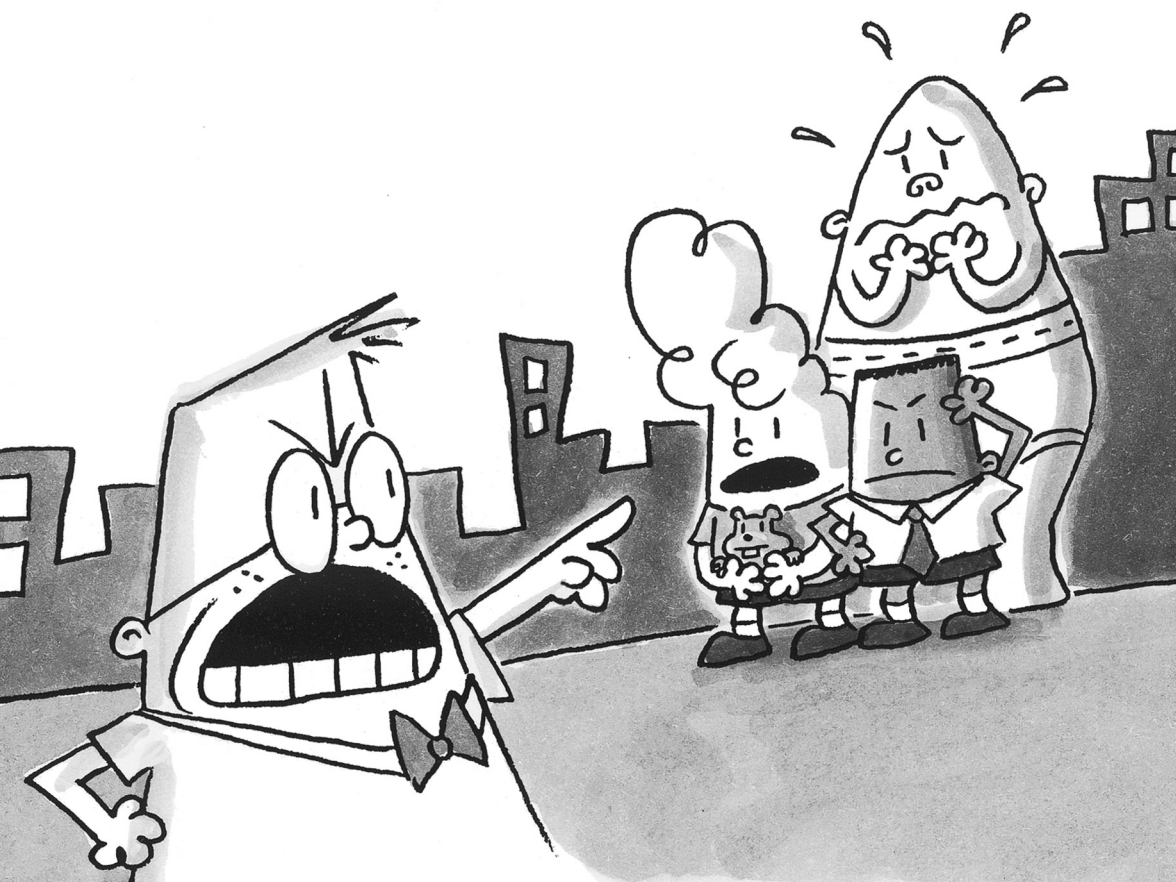
—Vull que em torneu el meu hàmbster —va dir el senyor Grabulós.

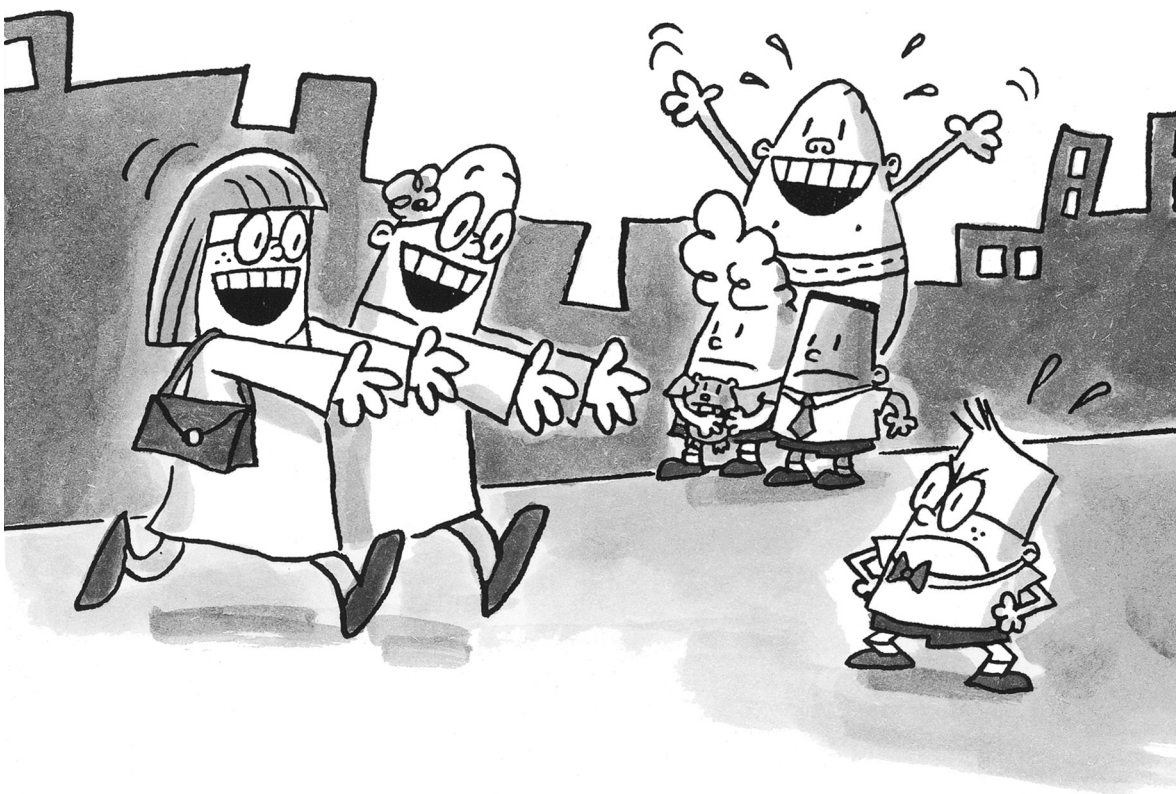
—EL SEU hàmbster? —va fer en Jordi—. En primer lloc, ara és NOSTRE. I en segon lloc, mai no ha estat seu. Era d'en Ramon, abans.

—M'és igual de QUI sigui —el va tallar en Ramon—. A l'escola no s'hi poden portar hámsters..., i molt menys a la MEVA! Us castigaré a tots tres per haver dut aquesta bèstia peluda a la classe!

—No ens pot castigar, vostè! —va protestar l'Oriol—. És un noi com nosaltres!

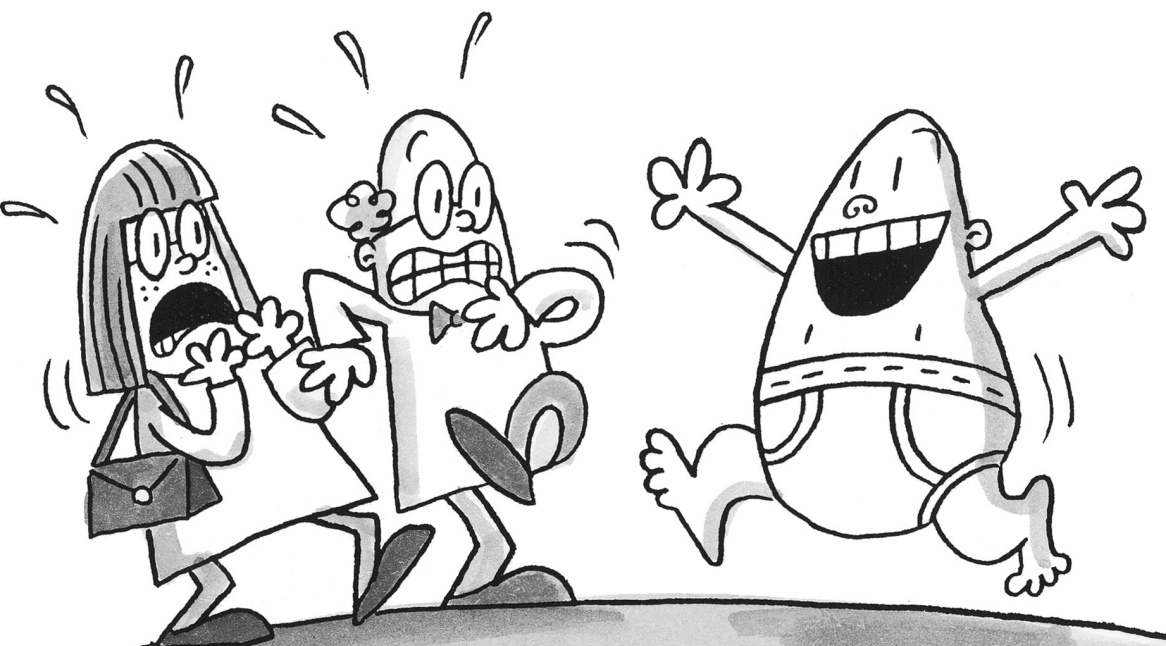

De sobte, el senyor i la senyora Tutusaus van anar corrents cap a ells.

—Ramon! —va cridar la seva mare—. Estàs sa i estalvi!

—Ens alegrem moltíssim que estiguis bé, fill! —va cridar el seu pare.

—Mama! Papa! —va exclamar el senyor Grabulós, corrent cap als pares d'en Ramon amb els braços oberts. En veure un home calb en calçotets que corria cap a ells, la senyora Tutusaus va deixar anar un crit d'espant.

—Ei! —va exclamar el senyor Tutusaus—. Es pot saber què representa, això?

—Soc jo, papa! —va cridar el senyor Grabulós—. Que no reconeixeu el vostre fill?

—Aparta't de nosaltres... P-P-P-PERVERTIT! —va bra-
mar la senyora Tutusaus clavant-li un cop de bossa.

En Ramon va passar pel seu costat i va entrar a l'es-
cola, sense fer cas de l'aldarull.

Va pujar furiosament les escales i es va dirigir a secretaria. Ja havia plegat tothom, llevat de la senyoreta Brúfols, que també es disposava a tocar el dos.

–EI, TU!!! –va cridar en Ramon–. ES POT SABER ON VAS?!!!?

La senyoreta Brúfols va girar-se i es va quedar mirant esbalaïda l'alumne de quart que tenia al darrere.

